BIBLIOTECA COPIILOR.

Nr. 1.

PENEȘ CURCANUL.

POESIE

DE

VASILE ALECSANDRI.

EDITURA

Librăriei CIURCU. — Brașov.

Prețul unuĭ Număr **2** cr.

www.dacoromanica.ro

Peneș Curcanul.

„Plecat-am noŭĕ din Vasluĭ
Și cu sergentul zece,
Și nu-ĭ era zĕŭ, nimĕruĭ
În pept inima rece.
Voĭoșĭ ca șoimul cel ușor
Ce sbóră de pe munte,
Aveam chĭar pene la picĭor,
Ș'aveam și pene'n frunte.

Toțĭ dorobanțĭ, toțĭ căcĭularĭ,
Românĭ de viță veche,
Purtând opincĭ, suman, ițarĭ
Și cușma pe-o ureche.
Ne dase nume de Curcanĭ
Un hătru bun de glume,
Noĭ am schimbat lângă Balcanĭ
Porecla în renume.

www.dacoromanica.ro

Din câmp, de-acasă, dela plug
Plecat-am astă vară
Ca să scăpăm de turcĭ, de jug
Sĕrmana scumpă țară,
Așa ne spuse'n graiul sĕŭ
Sergentul Mătrăgună
Și noĭ ne-am dus cu Dumnedeŭ
Ne-am dus cu voĭe bună.

Orĭ cine 'n cale ne 'ntêlnea
Cântând în gura mare,
Stetea pe loc, s'adimenea
Cuprins de admirare;
Apoĭ în trécăt ne 'ntreba,
De mergem la vr'o nuntă?
Noĭ rĕspundeam în hohot: Ba,
Sburăm la luptă cruntă!

— Cu dile mergețĭ, dragiĭ meĭ,
„Și să venițĭ cu dile!„
Diceaŭ atuncĭ bĕtrânĭ, femeĭ
Și preoțĭ și copile;
Dar cel sergent făr' de mustățĭ
Răcnea: „să n'avețĭ témă,
„Românul are șépte viețĭ
„În peptu-ĭ de aramă!„

Ah! cuĭ ar fi trecut prin gând,
Ș'ar fi credut vr'odată
Că mulțĭ lipsi-vor în curênd
Din mândra nóstră cétă!
Privițĭ! din noŭĕ câțĭ eram
Și cu sergentul dece,
Rĕmas'am singur eŭ . . . . și am
În pept inima rece!

www.dacoromanica.ro

Crud e când întră în ștejarĭ
Năprasnica sĕcure
De-a bate toțĭ copaciĭ marĭ
Din falnica pădure!
Dar vaĭ! de-a lumeĭ négră stea
Când mórtea nemilósă
Ca 'n codru viŭ pătrunde 'n ea,
Și când sĕcurea-ĭ cósă!

Copiĭ! aducețĭ un ulcior
De apă de sub stâncă
Să sting pojarul meŭ de dor
Și jalea mea adêncă.
Ah! ochi-mĭ sûnt plinĭ de scânteĭ
Și mult cumplit mĕ dóre
Când mĕ gândesc la frațiĭ meĭ
Cu toțĭ perițĭ în flóre.

Cobuz cĭoban 'n Calafat
Cântă voĭos din fluer,
Er noĭ jucăm hora din sat
Rîḑênd de-a bómbeĭ șuer.
De odat' o schijă de obuz
Trăsnind mânca-o-ar focul! —
Retéză capul luĭ Cobuz
Și ea ne curmă jocul.

Treĭ ḑile 'n urmă am rĕsbit
Prin Dunărea umflată
Și nu departe am tăbĕrît
De Plevna blestemată.
În fața nóstră sĕ 'nălța
A Grivițeĭ redută,
Bălaur crunt ce — amenința
Cu ghĭara-ĭ nevĕḑută.

www.dacoromanica.ro

Dar și noĭ încă pândeam
Cum sĕ pândesce-o fiară
Și tot chiteam și ne gândeam
Cum să ne cadă 'n ghĭară.
Din zorĭ în zorĭ și Turcĭ și noĭ
Svêrleam în aer plumbiĭ
Cum svêrlĭ grăunțĭ de păpușoĭ
Ca să hrănescĭ porumbiĭ.

Și tunurĭ sute bubueaŭ . . . .
Sĕ clătina pămêntul
Și miĭ de bombe vîjieaŭ
Trecênd în sbor ca vêntul.
Ședea ascuns Turcu 'n ocol
Ca ursu în vizunie.
Pe când trăgeam noĭ tot în gol,
El tot în carne vie . . . .

Ținteș era dibaciŭ tunar,
Căcĭ tóte-a luĭ ghĭulele,
Loveaŭ turcescul furnicar,
Ducênd mórtea cu ele;
Dar într'o ḑi veni din fort
Un glonte numaĭ unul,
Și bietul Ținteș căḑu mort
Îmbrățișându-șĭ tunul.

Pe-o nópte órbă Bran și Vlad
Eraŭ în sentinele.
Ferbea văzduhul ca un ĭad
De bombe de șrapnele.
În zorĭ găsit-am pe-amêndoĭ
Tăĭațĭ de ĭatagane
Alăture c'un moviloĭŭ
De leșurĭ musulmane.

www.dacoromanica.ro

Sĕrmaniĭ! bin' s'aŭ luptat
Cu lifta cea păgână,
Și chĭar murind eĭ n'aŭ lăsat
Să cad' arma din mână.
Dar ce folos! céta scădea
Ș'acuma rĕmăsese
Cincĭ numaĭ, cincĭ flăcăĭ din ea
Și cu sergentul șése! . . .

Veni și ḑiŭa de asalt,
Cea ḑi de sânge udă!
Părea tot omul maĭ înalt
Față de mórte crudă.
Sergentul nostru puĭŭ de smeŭ,
Ne-a ḑis' aste cuvinte:
„Cât n'om fi morțĭ, voĭ cincĭ și eŭ
Copiĭ tot înainte!"

Făcênd treĭ crucĭ, noĭ am rĕspuns
„Amin! și Dómne-ajută!"
Apoĭ la fugă am împins
Spre-a Turcilor redută.
Aleleĭ! Dómne, cum sburaŭ
Voĭniciĭ toțĭ cu mine!
Și cum la șanțurĭ alergaŭ
Cu scărĭ și cu fașine!

Eată-ne ajunșĭ . . . . încă un pas.
Ura! 'nainte ura . . .
Ear mulțĭ rĕmân fără de glas,
Le'nchide mórtea gura!
Reduta'n noĭ repede-un foc
Cât nu-l încape gândul.
Un șir întreg s'abate 'n loc
Dar altul îĭ ĭea rêndul.

www.dacoromanica.ro

Burcel, în şanţ móre sdrobind
O tigvă păgânéscă.
Şoĭmu 'n rĕdan móre răcnind:
„Moldova să trăĭască!“
Doĭ fraţĭ Călinĭ, cĭuntiţĭ de viĭ,
Sĕ svêrcolesc în sânge;
Nicĭ unul însă, dragĭ copiĭ,
Nicĭ unul nu sĕ plânge.

Atuncĭ vitézul Căpitan
Cu-o largă brazdă 'n frunte,
Strigă voĭos: „Cine-ĭ Curcan,
Să fie Şoĭm de munte!“
Cu stégu'n mânĭ, el sprintenel
Sĕ sue-o scară 'naltă:
Eŭ cu sergentul după el
Sărim de la olaltă.

Prin foc, prin spăngĭ, prin glonţĭ, prin fum,
Prin miĭ de baĭonete,
Urcăm, luptăm . . . eată-ne acum
Sus, sus la parapete,
Allah! Allah! Turciĭ răcnesc
Sărind pe noĭ o sută.
Noĭ punem stégul Românesc
Pe crâncena redută.

Ura! măreţ sĕ 'nalţă 'n vênt
Stindardul Românieĭ!
Noĭ însă zăceam la pămênt
Căḑuţĭ prada urgieĭ;
Sergentul móre şuerând
Pe turcĭ în risipire,
Ér căpitanul admirând
Stindardu'n fâlfăire!

www.dacoromanica.ro

Și eŭ când ochiĭ am închis,
Când mi-am luat osînda
„Ah! pot să mor de-acum, am ḑis,
A nóstră e isbênda!“
Apoĭ când érășĭ m'am trezit
Din nóptea cea amară,
Colea pe rănĭ eŭ am găsit
Virtutea Militară.

Ah! da-re-ar Domnul să-mĭ îndrept
Acéstă mână ruptă,
Să-mĭ vindec rănile din pept,
Să mĕ 'ntorc ér la luptă,
Căcĭ nu-ĭ maĭ scump nimica aḑĭ
Pe lumea pămêntéscă,
De cât un nume de vitéz
Și mórtea vitejéscă!

Tipografia ALEXI, Brașov.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro